RASPOETIN

RUSSISCHE ONTHULLINGEN door Herman Theodor von Zancka. Geautoriseerde vertaling van Mevrouw D. Logeman—Van der Willigen

(Vervolg.)

Zij drongen er echter op aan dat de lama's vertoonen moesten wat zij konden en de czarevitj ging naar den man toe.

De lama nam de hand van den czaar en bekeek die. Te voren had hij den bezoekers niet de minste belangstelling getoond, maar toen hij een oogenblik in de hand van den czarevitj gekeken had, hief hij als het ware verrast de oogen naar hem op en keek hem aandachtig aan.

„Uw leven," zei hij in wonderlijk gebroken Engelsch, „heeft vele lijnen. U zult eens naar uw eigen bruiloft gaan, komend van de begrafenis van een nauwen bloedverwant. U verkeert dikwijls in levensgevaar, maar u zult er aan ontkomen en als u ouder wordt dan vijftig jaar zult u kalm in uw bed sterven. Maar in deze lijnen schuilt veel bloed, — o ! nu zie ik wie u bent."

„Wie ben ik dan ?"

„Een machtige vorst en u zult veel oorlogen voeren. Vóór dertig jaar verstreken zijn, zult u een grooten oorlog voeren."

„Zal ik altijd overwinnen ?"

„Dat kan ik u niet zeggen."

„Zal ik dikwijls in levensgevaar verkeeren ?"

„Zeer dikwijls. Het gevaar is u nu nader dan u denkt. Maar ditmaal is er geen gevaar voor uw leven."

„Wat hij zegt is tamelijk banaal," fluisterde prins Georg in het Fransch. „Zoo zou ik ook wel kunnen voorspellen, als ik wist wie ik voor mij had."

„Toen u zestien jaar waart," zeide de kalme man die steeds de hand van den czarevitj in de zijne hield, „is er iets gebeurd wat u nooit vergeten zult. Ik zou het kunnen zeggen, maar de anderen mogen het niet hooren, want u zoudt niet willen dat zij het wisten. Er is maar één mensch, die het geweten heeft, of het een man of een vrouw was weet ik niet, maar nu is die persoon dood. Buig uw oor naar mijn mond dan zal ik het u zeggen. Het gebeurde in een groot paleis in een groote stad, en het vertrek heeft geen vensters, het heeft . . . ."

Nikolaj Alexandrovitj had haastig het hoofd naar den spreker toegebogen, een kort oogenblik wankelde hij achteruit en werd doodsbleek.

„Hebt u nu geleerd om niet naar de toekomst te vragen," zeide de lama, „dan kunt u gaan. Reis in vrede naar uw land, en bedenk dat alleen iemand die goed is een gelukkig mensch is."

Zoo vertelde men zoo ongeveer wat er in het huis van den lama gebeurd was, en de czarevitj moet er onmiddellijk op aangedrongen hebben om naar huis terug te keeren, zonder acht op de smeekbeden van prins Georg te slaan.

Ondertusschen ging men, dank zij het aandringen van prins Georg, met een omweg naar huis, door het beruchte kwartier der lichtzinnige vrouwen in Tokio. Dat is nu afgebrand en het moet nooit meer in den ouden stijl opgebouwd zijn ; in dien tijd was het een hoogst eigenaardig stadsdeel. De vrouwen zaten in lange rijen in kooien om door de menschheid en de vaste bezoekers bekeken te worden. Volgens wat er beweerd wordt was het werkelijk een bezienswaardigheid en de hooge toeristen wilden dat genoegen natuurlijk niet graag missen.

Hier in dit kwartier werd de erfgenaam van den troon van het huis Romanoff door een fanatiek Japanner ernstig gekwetst. Indien twee Japanners, waarvan de eene tot het gevolg van den czarevitj behoorde, zich niet tusschen den boosdoener en diens offer geworpen hadden, was de czarevitj er nooit levend afgekomen.

De geschiedenis zegt dat deze twee mannen, die zijn leven hebben gered, een aanzienlijke lijfrente gekregen hebben. Toen vele jaren later de oorlog met Japan uitbrak, vroeg men den czaar of de lijfrente als gewoonlijk uitbetaald moest worden. De czaar antwoordde dat dit natuurlijk gebeuren zou, zoodra de oorlog geëindigd was en de relaties met Japan hersteld waren. Toen er later naar de twee Japanners geïnformeerd werd, bleek het dat de een reeds vele jaren geleden gestorven was. Het geld dat uit de private kas van den czaar werd uitbetaald, was in den zak van den Russischen ambtenaar terechtgekomen.

Wat baron Hayonaire aangaat, die schijnt zelfmoord gepleegd te hebben omdat hij meende het vertrouwen van zijn superieuren geschonden te hebben.

Wat het voor een gebeurtenis was, waarop de lama doelde op zijn séance met den czarevitj, is moeilijk te zeggen. Vermoedelijk moet het iets zijn wat hij alleen weet dat er gebeurd is, want men beweert dat hij vreeselijk ontsteld was. De voorspellingen zijn ondertusschen tot nu toe uitgekomen. De czaar trouwde onmiddellijk na den dood van zijn vader, en de voorspelling van den oorlog is ook juist gebleken. Het is niet onwaarschijnlijk, dat deze gebeurtenis een zekeren en wel zeer sterken invloed uitgeoefend heeft op czaar Nikolaj wiens gemoed zeer toegankelijk was voor ieder soort van occultisme. Toen zijn vader Alexander III stierf, heeft hij zich zonder twijfel de voorspelling van den lama herinnerd, en toen de oorlog uitbrak, de groote oorlog, die nu reeds meer dan een jaar woedt, heeft hij zich misschien ook wel herinnerd, dat men hem gezegd heeft dat er veel bloed school in de lijnen die zijn levenslijnen vormden.

En het was zeker ook wel door de herinnering aan dien nooit vergeten avond, dat de czaar in 1911, — wat een zeer critiek jaar geweest is in de ziekte van den troonopvolger, — na verscheidene specialiteiten geconsulteerd te hebben, op de gedachte kwam om een Boeddhistischen geneesheer en geleerde te laten roepen van een in dien tijd zeer beroemd klooster in Thibet. Toen die ten slotte kwam, consulteerden verscheiden menschen van aanzien uit de hoogste Russische kringen hem, vóór hij den czarevitj bereiken kon.

Hij maakte diagnoses op bij een paar bekende dames die volkomen juist bleken te zijn. Maar niettegenstaande dit was zijn verblijf in Petersburg niet van langen duur. De bekende gravin I., die een uiterst nerveus temperament heeft en graag als 'n martelares beschouwd wordt van alle bekende ziekten, vroeg hem ook om raad.

Hij zeide haar heel kalm dat zij zeer spoedig sterven zou, als zij niet ophield met een leven te leiden, als zij thans deed.

Deze diagnose beviel de gravin niet en na eenigen tijd werd de lama door toedoen van Raspoetin naar huis gezonden. Raspoetin verklaarde dat zijn wijsheid goddeloos was en van den duivel. Maar daartoe had heel

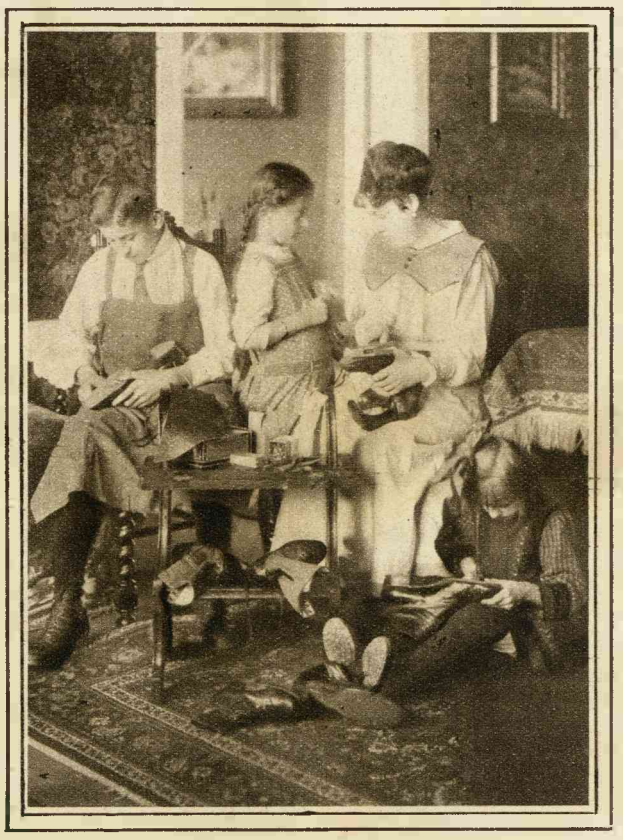

DE SCHOENMAKER THUIS.

De moeilijkheden om nieuwe laarzen te bekomen en de buitensporig hooge prijzen voor schoenreparaties, die men in Duitschland thans vraagt, dwingen een goede huisvrouw ertoe om een cursus in het schoenmakersvak te volgen · teneinde voor haar gezin zelf schoenen te kunnen maken en repareeren.

zeker een andere omstandigheid bijgedragen. De Keizerin zelf bezocht hem eens in het geheim, hoewel natuurlijk wij, die iederen voetstap van het keizerlijke huis nagingen, er van op de hoogte waren. Er werd in dien tijd algemeen beweerd, dat de keizerin een onbedwingbaren lust had om 'n bedevaart naar het klooster in Thibet te maken, waar de Boeddhistische geleerde woonde. Zij was overtuigd dat zij daar genezing zou vinden zoowel voor haar eigen verwoeste gezondheid als voor die van haar zoon. Zulk een schandaal mocht natuurlijk niet gebeuren en men moest het haar met geweld verhinderen. Zoowel de czaar als de keizerin zijn volkomen overtuigd dat er bovennatuurlijke krachten op aarde heerschen. De czaar heeft zich vooral bezig gehouden met het oproepen van de geesten van zijn vader en diens voorgangers. Maar het is ook wel gebeurd, dat die tegen zijn wil verschenen. Er wordt met zekerheid beweerd, dat het gedeeltelijk daarom is dat de czaar niet in het Winterpaleis wil wonen.

Vooral in de kamer van Alexander II spookt het voortdurend.

Deze keizer, die den troon besteeg na zijn vermoorden vader, aan wiens moord hij zoo goed als deelgenomen heeft, heeft volgens de legende nooit rust in zijn graf kunnen vinden. De wachtsoldaten en de bedienden van het paleis beweren dat zij voetstappen daar binnen gehoord hebben, als ook zuchten en steunen en dat zij er gebeden en bezweringen hebben hooren mompelen.

Czaar Nikolaj gelooft even blindelings als de eenvoudigste soldaat dat het de geesten van zijn voorgangers zijn, die daar rond wandelen. Hij heeft per fonograaf de geluiden laten opnemen, die 's nachts de stilte en de rust in het paleis verstoren en men verzekert dat de platen werkelijk het geluid opvangen van steunen en snikken en natuurlijk ook van kloppen.

Hoe het met de zoogenaamde spoken in het Winterpaleis in elkaar zit, kan ik niet zeggen. Zeker hoort men er wel, zooals in zooveel andere oude huizen, wonderlijke, onverklaarbare geluiden, dat is dus juist niet iets karakteristieks voor het Winterpaleis. Sommige menschen gelooven dat de spiritistische raadgevers van den czaar deze geestverschijningen arrangeeren in de vele gangen, kelders en gewelven onder het Winterpaleis, maar dat zullen ook wel praatjes zijn. Spiritistische humbugmakers hebben heusch geen onderaardsche gangen noodig om iemand iets wijs te maken, zoodat hij werkelijk iets meent te zien en te hooren. De geest, dien czaar Nikolaj het meest oproept, is merkwaardig genoeg die van Nikolaj I. Misschien omdat die keizer denzelfden naam draagt. Ondertusschen is hij overtuigd dat hij door hem te weten komt hoe hij in gewichtige politieke aangelegenheden handelen moet.

Maar soms heeft Nikolaj II wel eens genoeg van de geesten. Toen de czaar 's nachts eens in zijn studeerkamer zat te lezen, gebeurde de volgende authentieke geschiedenis. Plotseling meende hij een verdacht geluid in de kamer er naast te hooren, en bang als hij is, sprong hij op om te zien wat het was. Tegelijkertijd riep hij den soldaat die de wacht hield voor de kamer toe, dat hij dadelijk te hulp moest komen.

Volgens wat hij later vertelde, zag hij toen heel duidelijk hoe keizer Nikolaj I, met wiens geest hij juist gesproken had, levensgroot uit de lijst stapte van zijn portret dat in een der groote salons van het Winterpaleis hangt.

De manier van optreden van den czaar tegenover zijn hoogen voorganger was hoogst merkwaardig. De ongenoode gast was allesbehalve welkom. Vol ontsteltenis beval de czaar den soldaat om het spook met zijn bajonet te doorsteken. De verschrikte soldaat durfde niet anders dan gehoorzamen en nog heden ten dage is er een gat in het portret van Nikolaj I in het Winterpaleis te zien.

Zelfs grootvorst Nikolaj Nikolajevitj is spiritist, een wonderlijke tegenstelling in een man als hij, want men kan zich wel nauwelijks een grootere tegenstelling denken dan een echte soldatenziel die mystisch aangelegd is. Ik had huzaren-ziel moeten zeggen als het lot het niet zoo beschikt had dat de grootvorst met zijn lange beenen niet rijden kon zonder den lachlust der Parijzenaars op te wekken door op het Champs de Mars van zijn paard te vallen, daar hij geen ander paard dan zijn eigen, bescheiden, oude rozinante beteugelen kan.

Deze mystieke aanleg van den grootvorst is toch niet van godsdienstigen aard. Er bestaat zeker in het kolossale czarenrijk niemand die minder vroom is dan Nikolaj Nikolajevitj, die even wreed is als energiek. Maar Nikolaj Nikolajevitj is fatalist, hij gelooft dat zijn lot vooruit beschikt is, en daarom gelooft hij ook dat het voorspeld kan worden. Hij nam dikwijls aan de spiritistische séances van de keizerlijke familie deel, waar alleen de intiemste vrienden toegelaten werden.

In het najaar van 1911 kwam een Bulgaar, Demetrides genaamd, in Petersburg en slaagde er in, langs welke wegen weet ik niet, om aan het hof geïntroduceerd te worden. Maar voor spiritisten en geestenzieners heeft dit nooit moeilijkheden opgeleverd. Inwendig knaagt de twijfel aan die geestesverschijningen aan de ziel van den czaar, daarom is hij steeds op jacht naar lieden die hem bewijzen dat het werkelijk waarheid is.

Demetrides was zeer bedreven in zijn vak, daarom slaagde hij er in, zeker door behulp van een paar vrienden aan het hof, om aan de keizerlijke familie voorgesteld te worden en hij wist zich die gelegenheid te benutten.

Demetrides had gewoonlijk gravin Ignatieva als medium, die evenals zoovele nerveus en hysterisch aangelegde vrouwen, uitstekend daarvoor diende. Hij hypnotiseerde haar en als zij in slaap gevallen was, liet hij Alexander II door haar spreken. Hoogst merkwaardige dingen moeten daarbij voorgekomen zijn. Gravin Ignatieva, — Alexander II, — Demetrides moet wonderlijke geheimen geopenbaard hebben, die verscheidene der aanwezigen in het diepst van hun hart begraven hadden met het voornemen ze nooit aan iemand te openbaren. De czaar moet volkomen overtuigd zijn dat deze openbaringen alleen gedaan konden worden door een verband met de geestenwereld waaraan niets verborgen is. Volgens wat ik in een Fransch tijdschrift gelezen heb, is de zaak echter eenvoudiger te verklaren. Het medium verkeert door de hypnose in een uiterst gevoeligen toestand, waardoor het de gedachten en gevoelens der aanwezigen gewaar wordt, zonder dat die op eenige andere wijze medegedeeld worden.

Hoe ook, wij zijn te weten gekomen dat Alexander II zeer oorlogsgezind was en een geheime mobiliseering van het leger in Polen voorstond. Met andere woorden : hij raadde een oorlog aan. Het was dus duidelijk dat Demetrides te werk ging volgens nauwkeurige instructies van zekere zijde; van welke, moest uitgemaakt worden. Demetrides beschikte ook over veel geld, waaruit men kan opmaken dat hij van invloedrijke zijde gesteund werd.

Op zekeren nacht streken Vladimir Alexandrovitj, een zekere Uzod en ik als havikken op hem neer en deden een huiszoeking in zijn tijdelijke woning.

(Wordt vervolgd)